

at Indtægterne og Udgifterne ville balancere i næste Aar, og jeg regner da navnlig ikke de Udgifter, som forhaabentligt ville blive bevilgede under § 25 i Finantslovsforslaget, for at høre til det Slags Udgifter, der maae kaldes overordentlige, idet de under en eller anden Form ville komme igjen hvert Aar. Jeg siger altsaa, at Indtægter og Udgifter omtrent ville kunne balancere, vel at mærke dog kun, naar man ikke forlanger at gaae frem i sin Formuesstilling, men vil reducere sin Reservesfond eller sine Activer med det samme Beløb, hvormed man afdrager paa sin Gjæld, — en Tilstand, som jeg, som sagt, ikke kan kalde ubmærket, men som, naar den kun fortsættes i en kort Tid, dog heller ikke i og for sig indeholder noget Foruroligende. — Der er blevet rettet det Spørgsmaal til mig idag, om det ikke har havt Indflydelse paa mine Beslutninger, at jeg har tænkt paa de forventede vestindiske Penge. Jeg svarer dertil: Jo, det har jeg, og de ærede Medlemmer ville kunne see det i selve Forslaget til Finantsloven, navnlig under en af de store Postter, som bidrager en væsentlig Deel til den Underbalance, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kredts (David) nævne; det staaer der berørt med saa tydelige Ord, som det overhovedet er passende at hentyde til Sligt. Men jeg maa være og har været enig med det ærede Medlem i, at, har man sagt A ifjor og da besluttet sig til at gjøre de store Udgifter til Hærens Ordning, saa maa man ogsaa sige B nu. Der er for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at, naar jeg vil kalde Landets Børn til Vaaben, saa skal jeg ogsaa give dem Alle gode Vaaben ihænde og ikke taale, at Peer væbnes med eet Vaaben og Poul med et andet, som er meget ringere; thi dette har en overordentlig Indflydelse paa Soldatens Mod og paa den Følelse, hvormed han gaar i Krigen. Dette er Grunden til, at jeg ikke har turdet paatage mig det Ansvar at sige Nei til den store Bevilling, der kræves fra Krigsministerens Side; jeg maa med ham forlange, at vore Soldater baaede bevæbnes og klædes saaledes, at vi med nogenlunde frelst Samvittighed kunne sende dem i Felten. Det er blevet bekræftet, naar man har talt om de uhyre Bevillinger, der forlanges, at de ere nødvendige; men gaar dem igjennem og see, om

de ikke ere en ligefrem Følge af Beslutningerne ifjor. Jeg maa altsaa sige, at der er ikke den fjerneste Anledning til at vælte Ansvaret for, at slike Bevillinger fremkomme, over paa Finantsministeren. Et æret Medlem ryster paa Hovedet; men de tage Feil, der mene, at Finantsministeren i saa Henseende er almægtig. Der er imidlertid den store Forskjel, mine Herrer, mellem de Udgifter, som kræves til de nysmeldte Formaal, og dem, der kræves til Jernbanerne, en Forskjel, som jeg her paa det Bestemteste vil betone, at jeg ikke har nogen Betænkelighed ved at tage Udgifterne til Jernbanerne af Reservesfonden eller at dække dem ved ny Gjæld, men at jeg derimod ikke paa nogen Maade vil frasælbe Fordringen om nye Skatter til de Udgifter til de nysommeldte Formaal, som hvert Aar ville komme igjen, jeg vil dog ikke sige med forøget Styrke, skjøndt dette er en Mulighed, som man i alt Fald maa være belavet paa. Udgifterne til disse Formaal vil jeg have dækket ved nye Skattepaalæg, ikke blot fordi de, som sagt, ville komme igjen og komme til at høre til de ordinaire Udgifter, der maae tages, naar man engang har bestemt sig for dem, men ogsaa fordi jeg troer, at Befolkningen har godt af at optage i sin Bevidsthed, at den betaler for de Goder, som den har efterstræbt ved at indrette sit Forsvarsvæsen paa den Maade, som den har. Naar der er Spørgsmaal om de finansielle Betænkeligheder, da kan jeg ikke sige Andet end, at jeg vel ikke tør modsigte det ærede Medlem, som sidder her tæt ved (Vesjen), i, at de finansielle Opstillinger, som jevnligt finde Sted, farves ikke saa Lidet af den Hensigt, hvori de opstilles, — ikke saa Lidet. Jeg har imidlertid i finansiell Henseende taget alle de Forbehold, som jeg troede, at kunne tage, og jeg skal sige de ærede Medlemmer, hvilke disse ere. Der er da først det Forbehold, at før Voteringen skulde Muligheden af nye Skattepaalæg være trukken frem for de Voterendes Dine, saa at det altsaa ikke var et Moment, som var Repræsentationen ubekjendt, i det Dieblit den bestemte sig til at gaae ind paa disse Udgifter. Det maatte foreligge klart, at, om der end ikke vilde udtræves nye Skatter til det her omhandlede Diemeds Opnaaelse, saa maatte man dog være belavet